

Chương 12

Thất vọng, tôi không biết cô

Hai bên trực tiếp sống chết với nhau, trong quán bar nhất thời lộn xộn rồi tung lên.

Tô Mạn cũng không nói lí lẽ, xông lên hỗ trợ, bắt lấy người đàn ông đang nắm chặt áo Vuư Giai đá cho một cước.

Người đàn ông ôm căng chân la đau nhức, trên trán tuôn ra gân xanh : “Muốn chết !” Người đàn ông một quyền vung đên, như một con hổ đầy sinh lực.

Tô Mạn thét chói tai lùi về phía sau, trở mình đụng trúng cái chai của quán ở phía sau, té lăn xuống đất, thầy nắm đầm tàn nhẫn kia sắp đánh vào mặt Tô Mạn, Tô Mạn sợ tới mức che mắt lại, không xong rồi !

Nắm tay mạnh mẽ như một cơn gió dữ dội, sát má của Tô Mạn, thì bỗng nhiên dừng lại, Tô Mạn chậm rãi mở con mắt ra, Dung Thiếu Thiên đang che ở trước mặt cô, cầm lấy cổ tay của người đàn ông, gương mặt thanh lịch đẹp trai cùng với sự lạnh lùng mà Tô Mạn chưa từng thấy qua bao giờ.

Lương Phi Phàm tính lên hỗ trợ chậm rãi thu hồi tư thế, xem ra không cần hấn ra tay.

Tô Mạn kinh ngạc vui mừng : “Thiếu Thiên !”

Dung Thiếu Thiên lạnh lùng liếc nhìn Tô Mạn bằng nửa con mắt, không để ý đến cô, bảo an cùng quản lý quán bar vội vàng chạy tới.

Một người đàn ông béo mặc tây trang màu đen, quát lớn trách móc : “Tất cả đều dừng tay !”

Trong quán bar lập tức im lặng, người đàn ông béo đó là quản lý của quán bar, là một người dày dặn kinh nghiệm, trắng đen rõ ràng, bình thường không ai dám khiêu khích : “Ai ở trong này gây rối ?”

Mấy người con gái lập tức có chút sợ hãi, dù sao cũng là lần đầu tiên trải qua chuyện này, có chút không biết nên ứng phó như thế nào.

Quản lý nhìn một vòng, vừa lúc nói chuyện, đột nhiên có một người phục vụ chỉ vào Tô Mạn các cô nói to : “A ! Là mấy cô này, quản lý, chính là họ đến để nhận thử việc, kết quả thừa dịp tôi không để ý rồi chạy trốn ra đây.”

Tô Mạn nuốt một ngụm hơi lạnh, thảm, chuyện càng phức tạp hơn rồi.

Quản lý dùng ánh mắt dã thú tàn nhẫn nhìn kỹ các cô : “Là như thế phải không ?”

Vuư Giai run rẩy đi ra phía sau hướng Giản Hi, bọn họ liệu có bị hành hung hay bị bán đi không ? Ô ô.

Tô Mạn cắn môi, đi từng bước lên phía trước, cố lấy dũng khí nói : “Khoan đã, chuyện là do tôi, mấy cô này không liên quan, tôi bởi vì thiếu tiền nên muốn trà trộn vào đây để kiếm tiền, ông không cần phải làm khó những người vô tội.”

Dung Thiều Thiên nhíu chặt mày, thì ra cô muốn dùng chính thân thể của mình để kiểm tiền ? Hắn thật sự đã nhìn sai cô ! Một cảm giác thất vọng trong lòng tuôn ra, không thể chấp nhận được cảm giác này, phần nộ hay thất vọng, cô cư nhiên quả là nhìn không thấu !

Quản lý mặc kệ lý do của cô : “Đừng nói những lời vô nghĩa với tôi, cô nói nên xử lý như thế nào đi.”

Bồi thường tiền Tô Mạn đương nhiên không thể bồi thường nổi, nhưng nếu không cho họ đáp án vừ lòng, chỉ sợ các cô đừng nghĩ sẽ an toàn đi ra khỏi nơi này.

Tô Mạn không biết nên làm như thế nào cho phải, Dung Thiều Thiên bỗng nhiên mở miệng nói : “Tất cả chi phí bồi thường đều ghi tên tôi.” Dù sao trước kia cũng là người yêu, cô dọa người như vậy, mặt của hắn biết hướng vào chỗ nào !

Tô Mạn kinh ngạc nhìn Dung Thiều Thiên, Tần Lam cũng kinh ngạc nhìn Dung Thiều Thiên.

Quản lý đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liên tục nói khách khí : “Nếu Dung Thiều Thiên đã lên tiếng, tôi đây cũng không biết nên nói gì, các cô đi đi.”

Tô Mạn cũng không thở phào nhẹ nhõm, Dung Thiều Thiên càng giúp cô, cô càng thấy được khoảng cách giữa cô và hắn, khoảng cách giữa họ càng sâu hơn, hơn nữa thái độ của hắn đối với cô càng xa lánh hơn, hắn vừa rồi thậm chí còn không nhìn cô.

“Thiếu Thiên, cảm ơn...” Cảm ơn anh. Tô Mạn còn chưa nói xong, Dung Thiều Thiên chán ghét nói : “Đừng ở nơi này làm mất mặt xấu hổ, Tô Mạn, đây là lần cuối cùng, từ hôm nay trở đi tôi không biết cô !”

Tô Mạn tâm tình có chút vui sướng lập tức lạnh như đóng băng.

Dung Thiều Thiên liếc mắt nhìn Lương Phi Phàm, lạnh lùng đi qua Tô Mạn, đi ra ngoài.

Tô Mạn trong lòng đặc biệt khó chịu, đến tột cùng thì khi nào hắn lại chán ghét cô đến như vậy ? Cô không truy cứu hắn khôn nạn bắt cá hai tay mà !

Lương Phi Phàm khoanh hai tay ở trước ngực, dựa vào bàn thủy tinh, trêu chọc nói : “Cô không giải thích sao ?”

Tô Mạn con mắt buông xuống âm đạm, giải thích cái gì ? Có thể giải thích rõ ràng sao ? Cô hung hăng trừng mắt liếc mắt nhìn Lương Phi Phàm một cái : “Đều là do anh khôn nạn ! Tất cả là tại vì anh ! Hại tôi hai bàn tay trắng !”

“Hại cô hai bàn tay trắng ? Chuyện này là sao ?” Lương Phi Phàm nói một câu, một câu đánh trúng tử huyệt của cô.

Tô Mạn kinh hãi nhanh sửa lời : “Dù sao anh cũng là kiểm sát trưởng cao cao tại thượng lãnh khốc vô tình sẽ không hiểu được, hừ !”

Tô Mạn đứng dậy bước đi, Vuư Giai cùng Phương Trình Giản Hi kinh ngạc tròn ánh mắt, người đẹp trai cấp cao dễ nhìn này là ai ? “Tô Mạn, từ từ đợi bọn tôi a !”

Chương 13

Lừa dối, thực cầm thú

Hai giờ sáng, trên đường vắng tanh, ngay cả xe taxi cũng không thấy, Tô Mạn hiên tại trên người không có tiền, các cô cũng vậy, đứng ở trong gió lạnh run.

“Bây giờ làm sao ?” Phương Trình hỏi.

Bốn người cùng nhau trầm mặc.

Thật lâu sau, Vu Giai không chắc chắn nói : “Gọi điện thoại về nhà ?”

Giản Hi lắc đầu : “Không được, nếu ba mẹ biết mình đi quán bar, chắc chắn sẽ đánh gãy chân mình.”

“Đô đô” hai tiếng còi xe, bốn người cùng nhau quay đầu lại, chiếc xe Maybach màu bạc dừng lại bên người các cô.

Lái xe chính là một chàng trai hơn hai mươi tuổi, chàng trai mặc tây trang nói : “Chào các cô, tôi là tài xế của Kiểm sát trưởng Lương, anh ấy cho tôi đến đón các cô.” Nói xong từ trên xe bước xuống, đầu tiên là chuyên nghiệp cúi mình chào, lấy ra giấy phép hoạt động và chứng minh thư, lễ phép chu đáo cũng không làm ra vẻ.

Wow, giống như ở trong TV người tài xế quý tộc nhà giàu được giáo dục tốt bụng, Vu Giai các cô nhất thời vui mừng, thật tốt quá, không cần phải ở lại qua đêm trên đường mà còn được anh đẹp trai giúp đỡ.

Tô Mạn khẽ nhíu mày, Lương Phi Phàm thực sự tốt như vậy ? Cô lo lắng hoài nghi ! Tuy rằng không tình nguyện, nhưng Tô Mạn cũng không nghĩ ra được cách nào khác, đành phải cùng Vu Giai bọn họ lên xe.

Các cô gái trên xe líu nhíu nói không ngừng, chủ đề là hướng tới Lương Phi Phàm, Lương Phi Phàm là đại kiểm sát trưởng cấp cao đẹp trai tài ba, Lương Phi Phàm hai mươi tuổi đã nhận được bằng tiến sĩ luật tại Đại học Harvard, Lương Phi Phàm có bối cảnh thần bí nghe đâu là thiếu gia con nhà giàu, Lương Phi Phàm từng phá nhiều vụ án đặc biệt nghiêm trọng,...

Những cô gái này đã bị Lương Phi Phàm làm cho mê mết, Tô Mạn liên tiếp tròn tròng mắt, ở trong lòng khinh bỉ. Người bị hôn một cái với giá năm mươi vạn thì có thể cao đến mức nào ? ! Tùy tiện làm cho con gái phát hỏa vì hấn thì có thể cao thượng vĩ đại sao ? Nhân viên chính phủ nửa đêm vào quán bar uống rượu thì chính trực sao ! Đáng khinh !

Chàng trai lái xe chuyên nghiệp đưa Tô Mạn bọn họ đến trường học, còn cố gắng hết sức hỗ trợ gọi các dì quản lại mở cửa, còn nhiệt tình báo cáo chi tiết lại với các dì quản về chuyện các cô ở trong quán bar ẩu đả thiếu chút nữa đã xảy ra đổ máu, may có Đại kiểm sát trưởng Lương ra tay giúp đỡ mới an toàn trở về.

Các dì quản nghe xong mặt đều tái hết rồi, ánh mắt hình viên đạn rất nhanh trừng lên, ánh mắt đối với các cô vô vùng khinh bỉ !

Vừa rồi bốn người còn cao hứng không phải đứng trên đường giữa đêm hứng gió lạnh, vốn dĩ các cô muốn anh tài xế này chở các cô đến sân thể dục sau trường học là được, sau đó leo tường tiến đến ký túc xá, thần không biết quỷ không hay.

Không nghĩ tới...Dì quản không chịu đựng sự tức giận gọi điện thoại cho cô giáo chủ nhiệm, bây giờ cô giáo chủ nhiệm đều bị kinh động.

Tô Mạn tức giận rút cuộc lòng Lương Phi Phàm muốn cái gì !

Cô giáo chủ nhiệm rất nhanh liền chạy đến, chịu đựng cầm kéo các cô đứng lên xúc động nói với tài xế : “Cảm ơn đồng chí kiểm sát trưởng, chúng tôi nhất định sẽ xử lý chuyện này, làm phiền anh rồi.”

Đèn của toàn bộ ký túc xá nam nữ đều bật sáng, trường Trung Học Thánh An ký túc xá 315 trở nên nổi tiếng chỉ sau một đêm.

Khôn nạn ! Tô Mạn hận cắn chặt răng, chủ ý này chắc chắn là của tên Lương Phi Phàm cầm thú kia ! Lương Phi Phàm, chờ đó !

Ngày hôm sau, trường học tuyên bố “Thông báo xử lý bốn cô gái học cùng lớp nửa đêm đi quán bar đánh nhau ẩu đả.” Tô Mạn cùng các bộ được lệnh gọi ba mẹ đến nói chuyện, nếu không tất cả sẽ bị đuổi học.

Giản Hi lòng như lửa đốt, huấn luyện trực tiếp môn bơi bóm dài 100m đã phá vỡ kỷ lục của Đại hội thể thao trẻ quốc gia, giống như kỷ lục của Đại hội thể thao quốc gia.

Thầy thể dục mừng như nở hoa, cực lực đề cử Giản Hi vào đội tuyển quốc gia, đây là một trong những sự kiện vô cùng vinh quang, làm cho ba mẹ Giản Hi có chút bớt nóng giận, không có đem cô cột vào gốc cây dưới ánh nắng mặt trời.

Mẹ Vuư Giai muốn cô đổi ký túc xá, Vuư Giai sống chết không chịu, cuối cùng trốn nhà bỏ đi.

Ba Phương Trình gọi điện đến hỏi han một chút, nói nên xử lý như thế nào, nhưng mà thành tích của Phương Trình đều đứng hạng nhất, thi đua đều đạt được cúp các loại, trường học đương nhiên không muốn nặng tay, đành phải xử lý cảnh cáo.

Tới Tô Mạn, trông vô cùng thảm khốc, cô giáo cho thời gian là ba ngày, nhưng Tô Mạn biết đi nơi nào mời ba mẹ đây ?

Tô Duệ Thanh hiện đang ở trong tù chờ kết quả quá trình xét tử hình, mẹ Tô Mạn sớm đã không còn, họ hàng Tô Mạn từ lúc án phát gần như biến mất.

Cuối cùng chỉ còn lại cậu mợ của Tô Mạn, hai người kia sẽ đến sao ?

Tô Mạn lo lắng Lương Phi Phàm sẽ nghe lén điện thoại của mình, chạy đến buồng điện thoại ven đường gọi điện thoại cho cậu Giang Văn Sơn.

Nhận cuộc điện thoại chính là Phùng Mị Hoa, Tô Mạn vừa mới nói “Mợ”, Phùng Mị Hoa bắt đầu mắng : “Ai là mợ của mày, thật không biết xấu hổ, nhà của chúng tao không có người nhà như vậy, tao nói cho mày biết, không có tiền, tao không muốn làm người giám hộ của mày, đừng tìm đến chúng tao.” Nói xong không cần đợi Tô Mạn trả lời liền cúp điện thoại.

Tô Mạn giờ điện thoại, đứng trong buồng điện thoại cô đơn, nhìn thấy người trên đường đang đi lui tới, bỗng nhiên không biết nên đi nơi nào.

Trong khu nhà cao cấp hàng tỷ Emerald Hill, Lương Phi Phàm mặc đồ màu xám đơn giản ngồi ở bên trong, ngồi trên chiếc ghế sofa kiểu Châu Âu phiên bản giới hạn được vận chuyển từ máy bay của Ý, cẩn thận lật các tập tin xem văn kiện.

Một vị nam nhân mặc tây trang màu lam cung kính đứng ở bên cạnh, là trợ thủ đắc lực của Lương Phi Phàm : Lưu Kiến.

Lương Phi Phàm khép văn kiện lại, tùy tiện ném lên bàn : “Đây là toàn bộ sao ?”

Lưu Kiến gật đầu : “Đúng vậy ! Chủ tịch ! Đây là toàn bộ bối cảnh thân phận về Tô Mạn cũng như đã từng qua lại với người nào, tất cả đều ở trong này.”

Lương Phi Phàm gật đầu. Kỹ thuật thủ đoạn điền tra của hắn hẳn là tin tưởng, chẳng lẽ hắn sai lầm sao ?

“Có cách nào mời vị kiểm sát trưởng Tô này đến đây không ?” Lương Phi Phàm hỏi.

Lương Phi Phàm vốn tưởng rằng phiên tòa mở ngày đó Tô Mạn nói : “Ba của tôi cũng là kiểm sát trưởng” bất quá chỉ là thuận miệng nói dối, lại không nghĩ rằng thực sự tồn tại một vị kiểm sát trưởng, hơn nữa cùng Tô Mạn thật sự có quan hệ.

“Đối phương thân phận rất đặc biệt, hơn nữa thái độ đối nhân xử thế rất tốt, không thích xã giao, mời ra ngoài sẽ rất khó, tôi sẽ tận lực đi làm.” Lưu Kiến lưu loát trả lời.

Người đi theo Lương Phi Phàm đã lâu, mức độ chuyên nghiệp cũng như thực lực cũng không sai biệt lắm, có thể nghĩ đến sự tình trước mắt, nếu để Lương Phi Phàm nhắc nhở đi điều tra chỉ sợ người ở bên Lương Phi Phàm không quá ba ngày sẽ bị loại bỏ.

“Ừ.” Lương Phi Phàm gật đầu. “Tô Mạn bên này tiếp tục điều tra.”

“Vâng. Chủ tịch.”

“Lui xuống đi.”

Lưu Kiến rời đi, Lương Phi Phàm bung cafe đi đến gần cửa sổ, nhìn thấy mặt nước ở từ xa, Tô Mạn, Tô Duệ Thanh, chẳng lẽ là do hắn nghĩ nhiều ?